

วิกฤตการณ์โลกร้อน

ฤดีวรรณ บุญยะรัตน์

มนุษย์เคยใช้ชีวิตร่วมกับธรรมชาติ สัตว์ ต้นไม้ บนโลกอย่างมีความสุขมาเป็นเวลานาน โดยอาศัยความร้อนและแสงสว่างจากดวงอาทิตย์เป็นแหล่งพลังงานสำคัญ แต่การได้รับพลังงานจากดวงอาทิตย์ก็ยังทำให้สิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่บนโลกไม่ได้ ถ้าหากไม่มีกลไกสำคัญทางธรรมชาติช่วยกักเก็บความร้อนบางส่วนไว้ในโลกแทนที่จะสะท้อนออกไปทั้งหมด ทำให้สิ่งมีชีวิตสามารถอยู่รอดได้ในอุณหภูมิที่เหมาะสม กลไกนี้เป็นที่รู้จักกันดีใน

ปัจจุบันว่าปรากฏการณ์เรือนกระจก โดยอาศัยก๊าซเรือนกระจก เช่น คาร์บอนไดออกไซด์ มีเทน ไนตรัส ออกไซด์ โอโซน ไออน้ำและอื่นๆ ทำตัวเหมือนกระจกที่ยอมให้พลังงานจากดวงอาทิตย์ผ่านทะลุมายังพื้นผิวโลกได้ แล้วแผ่กลับไปสู่อวกาศในรูปรังสีอินฟราเรด แต่ก๊าซเรือนกระจกดูดซับรังสีอินฟราเรดบางส่วนไว้ไม่ให้หลุดหายไปสู่อวกาศ ทำให้พื้นผิวโลกยังคงร้อนแม้จะเป็นช่วงเวลากลางคืนก็ตาม โลกจึงได้ฉายาว่า ดาวเคราะห์ที่เอื้อต่อสรรพชีวิต หรือพิภพที่อบอุ่นพอเหมาะ ไม่ร้อนเกินไปเหมือนดาวศุกร์ที่มีชั้นบรรยากาศพิษหนาแน่น หรือหนาวเย็นเกินไปเหมือนดาวอังคารที่ปราศจากชั้นบรรยากาศโดยสิ้นเชิง

แต่.....ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา อุณหภูมิเฉลี่ยรายปีของโลกเพิ่มขึ้นรวดเร็วเกินไปจนผิดปกติจากอดีตที่ผ่านมา และไม่มีทีท่าว่าจะลดลงอีกเลย จนทำให้อากาศของโลกมีความแปรปรวนมากกว่าปกติ มีเหตุการณ์ภัยพิบัติที่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศมากมาย นับตั้งแต่พายุเฮอริเคนแคทรีน่าพัดถล่มเมืองนิวออร์ลีน ประเทศสหรัฐอเมริกา คลื่นความร้อนระลอกใหญ่ในยุโรปได้คร่าชีวิตผู้คนไปถึง 35,000 คน

น้ำแข็งยักษ์อายุนับพันปีของโลกแห่งอาร์เจนตินาตั้งตระหง่านอยู่มีลักษณะคล้ายเขื่อนธรรมชาติ มีความสูง 60 เมตร และพื้นที่ประมาณ 6,000 ตารางกิโลเมตร พังครืนลงมาเสียงดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณ ในคืนวัน

จันทร์ที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2549 มาจนถึงโคลนถล่มที่จังหวัดอุดรดิตถ์ น้ำท่วมที่ราบภาคกลาง วิกฤตการณ์หมอกควันในภาคเหนือของประเทศไทย และล่าสุดได้ฝุ่นนาทิสพัดถล่มพม่า แผ่นดินไหวในจีน คำถามที่ตามมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็คือ เกิดอะไรขึ้นกับโลก และอะไรทำให้โลกร้อน

นักวิทยาศาสตร์มีความเห็นเกือบเป็นเอกฉันท์ว่าสาเหตุของภาวะโลกร้อนเกิดจากน้ำมือมนุษย์ปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศมากเกินไป แต่มีกลุ่มผลประโยชน์ที่ไม่ต้องการให้มีการควบคุมการปล่อยมลพิษ เพื่อให้พวกเขายังทำธุรกิจต่อไปได้ตามปกติ ธรรมชาติเพื่อบิดเบือนหลักฐานที่มีอยู่ ทำให้ประชาชนสับสนถึงสาเหตุที่แท้จริง เหตุการณ์ทำนองนี้เคยเกิดขึ้นแล้ว คือ เรื่องการสูบบุหรี่ งานวิจัยทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ว่าการสูบบุหรี่เป็นอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพของเรา เป็นสาเหตุของโรคหัวใจและมะเร็ง การตอบโต้ของอุตสาหกรรมยาสูบ คือ จัดรณรงค์บิดเบือนข้อมูลเพื่อให้ผู้คนสับสน และไม่แน่ใจในข้อมูลความจริงเหล่านี้ มีผู้กล่าวว่า “ความไม่รู้ไม่ใช่ปัญหา แต่ความรู้ไม่จริงต่างหากที่เป็นปัญหา” หลายคนเชื่อมั่นอย่างผิดๆ ว่า โลกนี้กว้างใหญ่ไพศาลมนุษย์ไม่อาจสร้างความเสียหายร้ายแรงได้ ข้อความนี้อาจเป็นความจริงในอดีตแต่ไม่ใช่ปัจจุบัน ประชากรมากมายบนโลกและเทคโนโลยีที่ทรงพลังสามารถสร้างความเสียหายให้แก่สิ่งแวดล้อมได้มหาศาล

ในเวลาไม่ถึงร้อยปีมานี้จำนวนประชากรของโลกพุ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งๆ ที่อัตราการเกิดก็ลดลง โดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาแล้ว ประกอบกับเป็นยุคปฏิวัติอุตสาหกรรม ผลกระทบที่มีต่อโลกจึงมากมายนัก ทำให้เกิดความต้องการอาหาร ที่พัก น้ำ พลังงานจำนวนมหาศาล จึงกอบโกยทรัพยากรจากโลก คุณน้ำมันตัดต้นไม้ เปลี่ยนภูเขาให้เป็นตึก เปลี่ยนป่าให้เป็นทะเลทราย และยังทำอะไรอีกมากมายหลายประการ มนุษย์จึงเป็นสาเหตุหลักของปัญหาโลกร้อน เมื่อเผาผลาญเชื้อเพลิงฟอสซิล ได้แก่ น้ำมัน ก๊าซถ่านหิน และถ่านหินที่ใช้ในรถยนต์ บ้าน โรงงาน โรงไฟฟ้า ตลอดจนการตัดต้นไม้ทำลายป่าเมื่อเน่าสลายแล้วก็ปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาเพิ่มในบรรยากาศทั้งสิ้น ในบรรดาก๊าซเรือนกระจก ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ถูกกล่าวถึงมากที่สุด เพราะมีปริมาณถึงร้อยละ 80 ของก๊าซเรือนกระจกที่ถูกปล่อยออกมาทั้งหมด เมื่อชั้นบรรยากาศมีก๊าซเรือนกระจกมากเกินไป สภาพก็เก็บรังสีอินฟราเรดไว้ในบรรยากาศของโลกจึงมากมาย แทนที่จะปลดปล่อยสู่อวกาศ หรืออาจเปรียบก๊าซเรือนกระจกเสมือนผ้าห่มของโลก ซึ่งผ้าห่มผืนนี้นับวันจะเพิ่มขึ้นให้หนาขึ้นซึ่งทำให้โลกร้อนจนยากจะทนทาน

เพื่อให้สมมติฐานที่ว่าก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์มีผลต่อการเพิ่มอุณหภูมิของโลก นักวิทยาศาสตร์ได้เก็บข้อมูลสภาพอากาศและปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ย้อนหลังไปในอดีตมากกว่า 100 ปี โดยสามารถรู้องค์ประกอบของก๊าซในอากาศเมื่อหลายร้อยหลายพันปีไปจนถึงหลายแสนปี ด้วยการศึกษาจากฟองก๊าซในแท่งน้ำแข็งที่ขุดลึกลงไป 3270 เมตร จากธารน้ำแข็งที่เกาะกรีนแลนด์ และเขตรอบขั้วโลกในทวีปแอนตาร์กติกา ข้อมูลสำคัญเหล่านี้เริ่มจากหิมะที่เบาและฟูเต็มไปด้วยฟองอากาศในตัวเองตกลงมาในบริเวณที่มีน้ำแข็งหนาแน่น ซึ่งในบริเวณเช่นนี้หิมะจะไม่มีวันละลาย เมื่อหิมะตกทับถมกันปีแล้วปีเล่า หิมะของปีก่อนๆ จะถูกฝังอยู่ชั้นล่างและอัดแน่นจนกลายเป็นแผ่นน้ำแข็ง แต่ละแผ่นน้ำแข็งก็ยังมีฟองอากาศอยู่ข้างในเช่นเดิม และมีชั้นใหม่เกิดขึ้นทุกปี นักวิทยาศาสตร์จะขุดน้ำแข็งขึ้นมาโดยใช้เครื่องมือชนิดเดียวกับขุดเจาะน้ำมัน แล้วดึงขึ้นมาเป็นแท่ง สามารถนับเวลาย้อนหลังไปได้ทีละปี เช่นเดียวกับพนักงานป่าไม้ผู้เชี่ยวชาญอ่านวงปีของต้นไม้ โดยอาศัย

การสังเกตเส้นเด่นชัดแบ่งแยกการทับถมในแต่ละปีออกจากกัน จากกราฟข้อมูลของแท่งน้ำแข็งแสดงให้เห็นว่าอุณหภูมิเฉลี่ยรายปีของโลก (อุณหภูมิของโลกเป็นค่าเฉลี่ยทางภูมิศาสตร์ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ค่า 30 ปี เป็นค่าพื้นฐาน เพื่อให้อ้างอิงเทียบกับอุณหภูมิที่สูงหรือต่ำกว่า ซึ่งค่า 30 ปีที่ใช้ในที่กล่าวถึงนี้คือ พ.ศ. 2504 – 2533 ซึ่งเป็นเวลาที่มีการเก็บอุณหภูมิโลกอย่างจริงจังที่สุด) เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และเพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนของภาวะอุณหภูมิเพิ่มขึ้น นักวิทยาศาสตร์จึงจัดทำข้อมูลของอุณหภูมิของโลกในช่วง 1,000 ปีที่ผ่านมา ผลปรากฏว่าในอดีตเมื่อ 1,000 ปีก่อน อุณหภูมิโลกต่ำกว่าอุณหภูมิเฉลี่ย จนกระทั่งประมาณ 200 ปีที่ผ่านมาอุณหภูมิโลกเริ่มขยับตัวสูงขึ้น ซึ่งอยู่ในยุคอุตสาหกรรมของเรานี้เอง แต่กราฟที่สูงขึ้นนี้ช่างเล็กน้อยเมื่อเทียบกับอุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้นมหาศาลในช่วง 50 ปี ซึ่งรวดเร็วเกินไปจนผิดปกติจากอดีตที่ผ่านมา อุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นเกิดจากก๊าซเรือนกระจกใช่หรือไม่ นักวิทยาศาสตร์ได้ตรวจสอบฟองอากาศที่ติดอยู่ในแท่งน้ำแข็งเพื่อวัดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศของโลกที่ผ่านมามีต่อปี พบว่าปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์กับอุณหภูมิที่สูงขึ้นจริงๆ คราปใดที่มนุษย์ยังคงอ้างเรื่อง “ความจำเป็นไม่มีวันพอ” ของตนเองอยู่เช่นนี้ สุดท้ายความร้อนจะทำให้โลกป่วยหนัก ธรรมชาติจะหมดความอดทนและแสดงความกราดเกรี้ยวออกมาเป็นภัยพิบัติที่ทารุณโหดร้าย ซึ่งสิ่งมีชีวิตจะไม่มีทางอยู่รอดได้ในสถานการณ์เช่นนี้

มีสถานที่สองแห่งบนโลกที่อ่อนไหวเป็นพิเศษต่อภาวะโลกร้อน นั่นคือ อาร์กติก (ขั้วโลกเหนือ) และ แอนตาร์กติกา (ขั้วโลกใต้) อาร์กติกเป็นบริเวณที่ได้รับผลจากภาวะโลกร้อนอย่างหนักหน่วงที่สุด เพราะมีความหนาของน้ำแข็งเพียง 10 ฟุต และลอยอยู่ในน้ำ นี่คือการถดถอยอันตรายสำหรับพวกเราทุกคน เพราะน้ำแข็งขั้วโลกที่อาร์กติกมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการทำให้อุณหภูมิทั่วโลกเย็นลง โดยน้ำแข็งเหมือนกระจกบานใหญ่ทำหน้าที่สะท้อนแสงอาทิตย์ แต่น้ำทะเลกลับดูดซับความร้อนจากแสงอาทิตย์มาเก็บไว้เป็นส่วนใหญ่ เมื่อน้ำมีอุณหภูมิสูงขึ้นทำให้น้ำแข็งละลายมากขึ้น เมื่อน้ำแข็งละลายอุณหภูมิก็พุ่งสูงขึ้นรวดเร็วกว่าที่ใด

ในโลก มีผลการศึกษาที่แสดงว่าถ้าหากเรายังคงปล่อยก๊าซเรือนกระจกในอัตราที่เป็นอยู่ น้ำแข็งที่อาร์กติกจะหายไปหมดในช่วงฤดูร้อนแต่ละปีเป็นเวลา 20 ปี แล้วที่อุณหภูมิบนเกาะกรีนแลนด์ แห่งมหาสมุทรอาร์กติกสูงขึ้นถึง 3 องศาเซลเซียส นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่า อุณหภูมิที่สูงขึ้นนี้ทำให้เกิดการละลายของน้ำแข็งบริเวณขอบโดยรอบแผ่นน้ำแข็งอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้แผ่นน้ำแข็งเลื่อน

ตัวเป็นธารน้ำแข็งลงสู่มหาสมุทร ระดับน้ำทะเลจึงสูงขึ้นเร็วกว่าที่ควร และระดับน้ำทะเลอาจเพิ่มขึ้น 20 ฟุตทั่วโลกหากกรีนแลนด์ละลายหรือแตกตัวแล้วจมลงไปในทะเล เหตุการณ์นี้ยังหมายความว่าต้องมีการวางแผนที่โลกขึ้นใหม่ด้วย เพราะบางเมืองอาจจมหายไปใต้น้ำ นี่คือเหตุผลหนึ่งที่ระดับน้ำทะเลจะยังคงเพิ่มสูงขึ้นต่อเนื่องทั่วโลก หากไม่มีการแก้ปัญหาเรื่องโลกร้อน สำหรับขั้วโลกใต้หรือทวีปแอนตาร์กติกา มีปริมาณน้ำแข็งมากที่สุดในโลก ก็มีสัญญาณเตือนภัยที่เกี่ยวข้องกับภาวะโลกร้อนเช่นกัน หิ้งน้ำแข็งที่ชื่อว่า ลาร์เซน บี (Larsen B ice shelf) เป็นแผ่นน้ำแข็งที่มีพื้นที่ประมาณ 3250 ตารางกิโลเมตร หนากว่า 200 เมตร ละลายและถล่มลงมาเมื่อต้นปี พ.ศ. 2545 นี้เอง สาเหตุของการถล่มเนื่องจากอุณหภูมิเฉลี่ยในบริเวณแหลมแอนตาร์กติกาสูงขึ้นประมาณ 2.5 องศาเซลเซียส ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา ไซคล์ที่หิ้งน้ำแข็งนี้เคยอยู่บนน้ำมาก่อน เมื่อละลายออกไปก็จะมีผลกระทบต่อระดับน้ำในโลก แต่น้ำแข็งซึ่งเดิมวางตัวอยู่บนบกและละลายลงสู่ทะเลนั้น จะทำให้เกิดผลกระทบที่น่าหวาดหวั่นตามมาได้ ดังเช่นเทือกเขาหิมาลัยซึ่งอยู่บนที่ราบสูงทิเบต เป็นต้นกำเนิดแม่น้ำสายใหญ่ในเอเชียถึง 7 สาย ได้แก่ แม่น้ำเหลือง แม่น้ำแยงซี แม่น้ำโขง แม่น้ำสาละวิน แม่น้ำพรหมบุตร แม่น้ำสินธุ และแม่น้ำคงคา หากเป็นสมมุติฐานก่อนที่อุณหภูมิของโลกอยู่ในระดับที่พอเหมาะ การหลอมเวียนเพื่อละลายและเกิดเป็นน้ำแข็งขึ้นใหม่จะเป็นไปอย่างสมดุล แต่ตอนนี้เมื่อโลกร้อนขึ้น ความร้อนเร่งให้น้ำแข็งละลายจนธรรมชาติสร้างกลับคืนไม่ทัน ถ้าคนทั้งโลกไม่ลงมือแก้ปัญหาอย่างจริงจังและรวดเร็ว ธารน้ำแข็งเหล่านี้อาจหายไป ประชากรโลก 2.6 พันล้านคนจะประสบปัญหาขาดแคลนน้ำดื่มขั้นร้ายแรงยากที่จะดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้

แนวปะการังซึ่งมีความสำคัญต่อสิ่งมีชีวิตในมหาสมุทร เช่นเดียวกับน้ำฝนมีความสำคัญต่อสิ่งมีชีวิตบนพื้นดินกำลังถูกทำลายในปริมาณมหาศาล เนื่องจากภาวะโลกร้อน ปะการังเป็นสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังชนิดหนึ่งอาศัยอยู่ในทะเลตามโขดหิน มีสีสันสวยงาม เชื่อเชิญให้นักท่องเที่ยวแวะเวียนไปชมกันถึงใต้ท้องทะเล ความจริงแล้วสีสันของปะการังเกิดจากจุลินทรีย์ขนาดเล็กซึ่งเป็น

สาหร่ายทะเลขนาดเล็ก มีชีวิตอยู่ร่วมกับปะการังแบบพึ่งพาอาศัยกัน สาหร่ายจะใช้สารที่ปะการังหามาได้ ประกอบกับแสงที่ได้รับทำการสังเคราะห์แสง แต่สาหร่ายที่อาศัยอยู่ร่วมกับปะการังมีความไวต่ออุณหภูมิของน้ำทะเลอุณหภูมิที่สูงขึ้นเพียงเล็กน้อยก็ทำให้สาหร่ายเหล่านี้หยุดสังเคราะห์แสงและตายไป เมื่อปะการังไม่ได้รับอาหารจากการสังเคราะห์แสงของสาหร่ายจะอ่อนแอและค่อยๆ สูญเสียสีที่สวยงาม จะเห็นแต่โครงสร้างสีขาวหรือเทาไร้ชีวิตชีวา การเปลี่ยนแปลงนี้รู้จักกันในชื่อ “การฟอกขาว” และตายตามสาหร่ายไปในที่สุดหากปะการังสูญสลายไปจะทำให้สัตว์ทะเลและปลาบางชนิดที่ต้องอาศัยแนวปะการังเป็นที่อยู่อาศัย ที่หลบภัย แหล่งอาหาร และพื้นที่วางไข่ มีจำนวนลดน้อยลง และต้องอพยพไปยังถิ่นฐานใหม่ แต่บางชนิดอาจสูญพันธุ์ไปไม่ช้าก็เร็ว

ความร้อนที่เพิ่มขึ้นในบริเวณมหาสมุทรมีส่วนสำคัญต่อการเพิ่มความรุนแรงและระยะเวลาพายุจากท้องทะเล ที่เป็นเช่นนี้เพราะความอุ่นของน้ำทำให้พายุมีกำลังแรงขึ้นและมีความชื้นมากขึ้น ฝนที่มากับพายุจึงส่งผลให้เกิดน้ำท่วมฉับพลันตามมา เพราะฉะนั้นหากมีพายุกำลังแรงเกิดขึ้นในพื้นที่ใด พื้นที่นั้นไม่เพียงได้รับความเสียหายจากอำนาจการทำลายล้างของลมพายุเท่านั้น แต่ยังถูกกระหน่ำซ้ำเติมด้วยน้ำฝนขนาดใหญ่ที่พ่วงมาในคราวเดียวกัน เป็นเหตุให้ความพินาศย่อยยับต้องถูกทบทซ้ำเข้าไปอีก จากการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์หรือเอ็มไอที (MIT) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2513 เป็นต้นมา พายุลูกใหญ่โดยเฉพาะพายุเฮอริเคนที่เกิดขึ้นในมหาสมุทรแอตแลนติกและแปซิฟิกเพิ่มความรุนแรงของแต่ละลูกมากกว่าเดิม 50% หากเรายังนอนใจและปล่อยให้อุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้นในอัตราเช่นนี้ต่อไป สักวันหนึ่งโลกจะเจ็บป่วยแสนสาหัสจนไร้หนทางเยียวยา

ภาวะโลกร้อนกำลังทำลายจังหวะของฤดูกาลบนโลกที่ดำเนินมานานแสนนาน ฝนที่ควรเกิดในฤดูฝนก็กลับตกในฤดูร้อน อากาศหนาวเย็นก็เกิดขึ้นในช่วงที่ไม่ใช่ฤดูหนาว ความแห้งแล้งในบางพื้นที่ยาวนานขึ้น ขณะที่บางที่กลับมีฝนตกหนักจนน้ำท่วม ทุกอย่างแปรปรวนไปหมด ภูมิอากาศที่เสียสมดุลเช่นนี้ทำให้สิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ต่างๆ ทั่วโลกเผชิญกับปัญหาใหม่ๆ มีรายงานจากเนเทอร์แลนด์อธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นว่า เมื่อ 25 ปีก่อนนกจับแมลงขาว – ดำ เป็นนกอพยพ วันที่นกบินมาถึงเนเธอร์แลนด์มากที่สุด คือวันที่ 25 เมษายน

เกือบ 6 สัปดาห์ต่อมาลูกนกก็ฟักเป็นตัวและมีจำนวนมากที่สุดในวันที่ 3 มิถุนายน และวันนี้ยังเป็นวันที่หนอนชุกชุมมากที่สุดด้วย นับเป็นเวลาพอเหมาะ เพราะหนอนเป็นแหล่งอาหารดั้งเดิมของลูกนก แต่ตอนนี้ตารางเวลาฟักครีแล้วหลังจากเผชิญภาวะโลกร้อนมากกว่าสองทศวรรษวันที่หนอนชุกชุมที่สุดเลื่อนเร็วขึ้นถึง 2 สัปดาห์ นกยังคงมาถึงช่วงปลายเดือนเมษายน ส่วนวันที่ลูกนกฟักเป็นตัวมากที่สุดก็เลื่อนเร็วขึ้นเล็กน้อย แต่ไม่เร็วพอที่จะสอดคล้องกับช่วงที่มีจำนวนหนอนมากที่สุด ผลที่ตามมาคือแม่นกหาอาหารมาเลี้ยงลูกได้ยากขึ้น

ภาวะโลกร้อนไม่เพียงส่งผลกระทบในเรื่องที่เห็นชัดเจนเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย เช่น โรคระบาดรุนแรงที่คร่าชีวิตผู้คนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะไข้มาลาเรียซึ่งมีผู้เสียชีวิตเป็นพาหะ เนื่องจากการขยายพันธุ์ของยุงจะมากขึ้นในสภาพแวดล้อมที่มีอุณหภูมิสูงขึ้น อีกโรคหนึ่งคือไข้สำเกิดจากเชื้อไวรัสโดยมียุงซึ่งออกหากินในเวลากลางวันเป็นพาหะ โรคนี้เคยระบาดรุนแรงมาแล้วในประเทศไทย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ ยุงแพร่โรคหลายชนิดนอกจากไข้มาลาเรีย ไข้สำ ยังมีโรคไข้สมองอักเสบ ไข้เหลือง เป็นต้น เนื่องจากแพร่พันธุ์และอาศัยในบริเวณอากาศร้อน ทำให้ตอนนี้พวกมันเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งไม่เคยไปมาก่อนได้ เช่น ในทวีปอาฟริกา เมืองไนโรบีเมืองหลวงของเคนยา และเมืองฮาราเร เมืองหลวงของซิมบับเว อยู่ในที่สูงมีอากาศเย็นจึงไม่เคยมียุงอาศัยอยู่ แต่ปัจจุบันภาวะโลกร้อนทำให้ยุงย้ายขึ้นไปอยู่ได้

มหันตภัยจากภาวะโลกร้อนเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้ว

ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นน้ำแข็งที่ขั้วโลกละลาย เกิดพายุในระดับที่รุนแรงขึ้น ฝนดินบางแห่งแห้งแล้ง ในขณะที่บางแห่งน้ำท่วม กลไกธรรมชาติที่เคยสมดุลกลับแปรปรวนไปหมด ผลกระทบแผ่กระจายไปสู่วงกว้าง ได้รับความเดือดร้อนกันถ้วนหน้าไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ พืช และสัตว์ต่างๆ หนทางเดียวที่จะทำได้ในตอนนี้ก็คือร่วมรับรู้ในความผิดที่ทุกคนมีส่วนกระทำต่อโลกของเรา โดยเราทุกคนคือสาเหตุของภาวะโลกร้อน และหันมากระทำในสิ่งที่พึงกระทำ โดยไม่ต้องรอให้ประตมหาวานาจรเริ่มคิดได้

และริเริ่มสิ่งต่างๆ ให้กับเรา และไม่ต้องรอให้รัฐบาล นักวิทยาศาสตร์ หรือบุคคลต่างๆ ออกมาตอกย้ำเรื่องซ้ำๆ นี้อีกต่อไป ทุกอย่างเริ่มต้นที่ตัวเราเอง ด้วยการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเปลี่ยนแปลงนี้จะเกี่ยวกับเรื่องเล็กน้อยอย่างการเปลี่ยนหลอดไฟ ใช้ขวดน้ำดื่มแบบเดิมแทนที่จะซื้อขวดพลาสติกแบบใช้ได้ครั้งเดียว เมื่ออยู่บ้านจำไว้ว่าปิดไฟที่ไม่ใช้ และอย่ายืนแช่น้ำอุ่นที่เป็ดอยู่เพราะการเปิดตู้เย็นทิ้งไว้เพียงไม่กี่วินาทีก็ทำให้สูญเสียพลังงานมากมาย จักรยานหรือเดินบ้างแทนการขับรถยนต์ ในบริเวณบ้านมีที่เหลื่อก็ปลูกต้นไม้ซึ่งนอกจากจะให้ความร่มเย็นแล้วยังให้ดอกผลไว้รับประทาน หรือเรื่องใหญ่ เช่น การเปลี่ยนมาใช้

เชื้อเพลิงชนิดอื่นแทนน้ำมันและถ่านหินใช้พลังงาน แสงอาทิตย์ ใช้พลังลม ใช้พลังความร้อนใต้พิภพ ทำในสิ่งที่แต่ละคนทำได้จนสุดความสามารถ โชคดีเรายังพอมีทางออกบ้างสำหรับแก้ปัญหาโลกร้อน เพื่อปกป้องโลกใบนี้ให้ลูกหลานได้ใช้ประโยชน์ต่อไป ถ้าหากทุกคนไม่ร่วมมือกันลงมือแก้ปัญหาเสียตั้งแต่วันนี้ เกรงว่าพระสุบินนิมิตของพระเจ้าปเสนทิโกศล กษัตริย์แห่งแคว้นโกศล ที่พระพุทธเจ้าทรงทำนายไว้เมื่อสองพันกว่าปีมาแล้วจะเป็นความจริง

เอกสารอ้างอิง

กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม. (2551). ภาวะโลกร้อน (ออนไลน์). แหล่งที่มา HTTP:

[http://www.degp.go.th/Greenhouse/index.jsp? language ID= th](http://www.degp.go.th/Greenhouse/index.jsp?language ID= th) (22 พฤษภาคม 2551).

ธนวัฒน์ จารุพงษ์สกุล (2551, กุมภาพันธ์). โลกร้อนสุดขีดวิกฤติอนาคตประเทศไทย. (ธวัชชัย หยุบแก้ว, ผู้สรุป). วิชาการปริทัศน์, 16(2), 3-9.

สุพัตรา แซ่ลิ้ม. (2550). มหันตภัยโลกร้อน Global Warming...เรื่องจริงที่คุณต้องรู้. กรุงเทพฯ : พรีเมียมส์.

อัลกอรี. (2550). โลกร้อน ฉบับคนรุ่นใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 3). (พลอยแสงเอกญาติ, ผู้แปล). กรุงเทพฯ :

มติชน. (ต้นฉบับภาษาอังกฤษ พิมพ์ ค.ศ. 2006, 2007)